

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้เวลาในการทำกิจกรรมด้านการศึกษาเล่าเรียน ด้านกิจวัตรประจำวัน และด้านการใช้เวลาว่างของนักศึกษายาบาล วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข และเปรียบเทียบการใช้เวลาของนักศึกษายาบาล จำแนกตามระดับชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของบิดามารดา ลักษณะกลุ่มเพื่อน อัตมโนทัศน์ และพฤติกรรมเผชิญสถานการณ์ชีวิต ซึ่งผู้วิจัยมีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษายาบาลหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 ปีการศึกษา 2538 ที่ศึกษาในวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข จำนวน 24 แห่ง และมีจำนวนประชากร 4,592 คน

จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi stages Sampling) โดยมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 จำแนกวิทยาลัยพยาบาลออกเป็น 5 กลุ่ม ตามภาค ได้แก่ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ขั้นตอนที่ 2 สุ่มวิทยาลัยพยาบาลมาภาคละ 2 วิทยาลัยพยาบาล ยกเว้นภาค ตะวันออก สุ่มมา 1 วิทยาลัย โดยการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling) ใช้การจับฉลาก ได้วิทยาลัยพยาบาลในการวิจัยครั้งนี้ 9 แห่ง

ขั้นตอนที่ 3 จากการคำนวณโดยใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) (ประคอง กรรณสูตร, 2528) แล้วได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 368 คน และเมื่อกระจายตามสัดส่วนในแต่ละชั้นปีแล้ว ได้กลุ่มตัวอย่างชั้นปีละ 3-7 คน ซึ่งมีจำนวนน้อยเกินไปที่จะเป็นตัวแทนที่ดีของประชากร และน้อยเกินไปที่จะศึกษาในแต่ละตัวแปร ดังนั้นผู้วิจัยจึงปรับ

ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างชั้นปีละ 20 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 540 คน (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

วิทยาลัยพยาบาล	ปีที่ 2		ปีที่ 3		ปีที่ 4	
	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง
	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี กรุงเทพมหานคร	83	20	72	20	74
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี 1	89	20	74	20	74	20
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชลบุรี	76	20	74	20	75	20
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พะเยา	59	20	51	20	49	20
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สวรรค์ประชารักษ์	83	20	76	20	71	20
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สงขลา	77	20	78	20	68	20
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี	60	20	48	20	77	20
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครราชสีมา	85	20	75	20	73	20
วิทยาลัยพยาบาลศรีมหาสารคาม	90	20	75	20	76	20
รวม	702	180	623	180	637	180

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบด้วยแบบสอบถาม 1 ชุด และแบบบันทึกการใช้เวลาทำกิจกรรมต่าง ๆ 1 ชุด

ชุดที่ 1

เป็นแบบสอบถามแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามลักษณะกลุ่มเพื่อน
- ตอนที่ 3 แบบวัดอ้อมโนทัศน์
- ตอนที่ 4 แบบวัดพฤติกรรมเผชิญสถานการณ์ชีวิต

การสร้างและลักษณะของเครื่องมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษายาบาล สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย ได้ศึกษาจากงานวิจัยต่าง ๆ และศึกษาจากสภาพความเป็นจริงทั่วไปของนักศึกษายาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ประกอบด้วยแบบสอบถามแบบให้เลือกตอบ มีจำนวน 3 ข้อ เกี่ยวกับชั้นปี ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม และระดับการศึกษาของบิดามารดา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามลักษณะกลุ่มเพื่อน เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อลักษณะกลุ่มเพื่อนที่นักศึกษาลิขิตที่สุด และเรียนพยาบาลอยู่ด้วยกันในปัจจุบัน มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะแนวคิดของ Burton R. Clark ผู้วิจัยจำแนกลักษณะกลุ่มเพื่อนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มมุ่งวิชาการ กลุ่มมุ่งกิจกรรม และกลุ่มเก็บตัว

2. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะกลุ่มเพื่อน ประกอบด้วย ข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของลิเคิร์ต (Likert) ที่ให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียงคำตอบเดียว โดยที่ลักษณะกลุ่มเพื่อนแต่ละกลุ่มจะมีข้อคำถามจำนวนเท่า ๆ กัน จะสลับที่ปะปนกัน โดยผู้ตอบไม่สามารถทราบได้ว่าข้อคำถามแต่ละข้อ เป็นของลักษณะกลุ่มเพื่อนแบบใด แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 24 ข้อ (ดูตัวอย่างเครื่องมือในภาคผนวก) แบ่งออกเป็นลักษณะกลุ่มเพื่อน 3 กลุ่ม คือ

- 2.1 กลุ่มมุ่งวิชาการ มีจำนวน 8 ข้อ
- 2.2 กลุ่มมุ่งกิจกรรม มีจำนวน 8 ข้อ
- 2.3 กลุ่มเก็บตัว มีจำนวน 8 ข้อ

ตารางที่ 2 เลขที่ข้อคำถามจำแนกตามลักษณะกลุ่มเพื่อน

ลักษณะกลุ่มเพื่อน	ข้อคำถาม							
1. กลุ่มมุ่งวิชาการ	1	4	7	10	13	16	19	22
2. กลุ่มมุ่งกิจกรรม	2	5	8	11	14	17	20	23
3. กลุ่มเก็บตัว	3	6	9	12	15	18	21	24

ลักษณะของแบบสอบถามตอนนี้ พิจารณาให้คะแนน ดังนี้

- จริงมากที่สุด มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน
- จริงมาก มีค่าเท่ากับ 4 คะแนน
- จริงบางส่วน มีค่าเท่ากับ 3 คะแนน
- จริงน้อย มีค่าเท่ากับ 2 คะแนน
- จริงน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน

ทำการวิเคราะห์ลักษณะกลุ่มเพื่อนเป็นรายบุคคลโดยการรวมค่าคะแนนแต่ละข้อของความรู้สึกของนักศึกษายาบาลที่มีต่อลักษณะกลุ่มเพื่อนแต่ละกลุ่ม ลักษณะกลุ่มเพื่อนกลุ่มใดที่มีคะแนนรวมสูงที่สุด แสดงว่านักศึกษายาบาลมีกลุ่มเพื่อนแบบกลุ่มนั้น ๆ

ตอนที่ 3 แบบวัดอัตมโนทัศน์ ผู้วิจัยสร้างโดยอาศัยแนวคิดและทฤษฎีอัตมโนทัศน์ของ Secord & Backman (1974) และใช้แบบวัด Semantic Differential Type ของออสกู๊ด และคณะ (Osgood, et al. 1957) ได้คำคุณศัพท์ 26 คู่ เป็นแบบให้เลือกตอบ 7 ระดับค่า แสดงถึง ความรู้สึกนึกคิด 4 ด้าน คือ 1) ด้านร่างกายและบุคลิกภาพ 3 ข้อ 2) ด้านสติปัญญา 5 ข้อ 3) ด้านอารมณ์ ความรู้สึก อุนิสัยใจคอ 16 ข้อ 4) ด้านเศรษฐกิจ 2 ข้อ

การสร้าง Semantic Differential มีขั้นตอน ดังนี้

1. เลือกมโนทัศน์ (Concept) ซึ่งถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด โดยจะต้องเลือกมโนทัศน์ ให้สอดคล้องกับปัญหาของเรื่องที่จะศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้มโนทัศน์ของอัตมโนทัศน์ ในฐานะผู้ถูกรับรู้ สิ่งที่คุณรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านร่างกาย และบุคลิกภาพ ด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ ความรู้สึก อุปนิสัยใจคอ และด้านเศรษฐกิจ

2. เลือกระดับค่า (Scale) การเลือกระดับค่า ซึ่ง ออสกูด และคณะ ได้แนะนำว่า หากใช้กับเด็กนักเรียนในโรงเรียนควรรใช้ระดับค่าแบบแบ่งเป็น 5 ชั้น จะได้ผลดีกว่า แต่ในกรณีอื่น ๆ ถ้าเป็นไปได้ควรรใช้ระดับค่าที่แบ่งเป็น 7 ชั้น ซึ่งเป็นแบบที่มีประสิทธิภาพที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้แบบ 7 ระดับค่า

3. คະแนนในแต่ละข้อขึ้นอยู่กับจำนวนชั้นของแต่ละระดับค่า ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบ 7 ระดับค่า โดยกำหนดคะแนนมากไว้ทางคำคุณศัพท์ด้านบวก

แข็งแรง 7 6 5 4 3 2 1 อ่อนแอ

แบบวัดอัตมโนทัศน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้คู่คำคุณศัพท์ 26 คู่ ใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 7 อันดับ แสดงถึงความรู้สึก 4 ด้าน คือ ด้านร่างกายและบุคลิกภาพ ด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ ความรู้สึก อุปนิสัยใจคอ และด้านเศรษฐกิจ

การตรวจให้คะแนนได้กำหนด ดังนี้

ดีที่สุด	หมายถึง	ความรู้สึกต่อตนเองในข้อความที่ตอบดีที่สุด	ให้คะแนน 7 คะแนน
ดีมาก	หมายถึง	ความรู้สึกต่อตนเองในข้อความที่ตอบดีมาก	ให้คะแนน 6 คะแนน
ดี	หมายถึง	ความรู้สึกต่อตนเองในข้อความที่ตอบดี	ให้คะแนน 5 คะแนน
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ความรู้สึกต่อตนเองไม่แน่ใจในข้อความที่ตอบ	ให้คะแนน 4 คะแนน
ไม่ค่อยดี	หมายถึง	ความรู้สึกต่อตนเองในข้อความที่ตอบไม่ค่อยดี	ให้คะแนน 3 คะแนน
ไม่ดี	หมายถึง	ความรู้สึกต่อตนเองในข้อความที่ตอบไม่ดี	ให้คะแนน 2 คะแนน
ไม่ดีเลย	หมายถึง	ความรู้สึกต่อตนเองในข้อความที่ตอบไม่ดีเลย	ให้คะแนน 1 คะแนน

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การตัดสินอัตมโนทัศน์จากคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ซึ่งมีตั้งแต่ 1 ถึง 7 คะแนน โดยถ้าคะแนนสูง หมายถึง เป็นผู้ที่มีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านร่างกายและบุคลิกภาพ ด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ ความรู้สึก อุปนิสัยใจคอ

และด้านเศรษฐกิจ เป็นไปในทางบวก ส่วนในทางตรงข้าม ถ้าคะแนนต่ำ หมายถึง เป็นผู้ที่มีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองทั้ง 3 ด้าน เป็นไปในทางลบ และถ้าคะแนนอยู่ในระดับกลาง ๆ แสดงว่าเป็นผู้ที่มีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองทั้ง 3 ด้าน ปานกลาง ไม่สามารถจัดว่าเป็นบวกหรือลบ ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 5.00-7.00 จัดอยู่ในอ้อมโนทัศน์บวก

ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.00-4.99 ไม่สามารถจัดอยู่ในกลุ่มอ้อมโนทัศน์เป็นบวกหรือลบ

ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-2.99 จัดอยู่ในกลุ่มอ้อมโนทัศน์ลบ

ตอนที่ 4 แบบวัดพฤติกรรมเผชิญสถานการณ์ชีวิต ซึ่งผู้วิจัยปรับเครื่องมือมาจากแบบสำรวจพฤติกรรมแบบเอชของ เจนกิน (Jenkins, 1975) ซึ่ง ศุภรัจ เจริญสุข (2537) นำมาแปลและปรับปรุงใช้กับอาจารย์พยาบาลมีค่าเที่ยงเท่ากับ 0.70 ผู้วิจัยได้ปรับจำนวนข้อของแบบวัดจาก 41 ข้อ เหลือ 34 ข้อ โดยตัดข้อที่ไม่เกี่ยวกับนักศึกษาพยาบาลและงานวิจัยเรื่องนี้ออก และได้รับความเห็นชอบจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว แบบวัดมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 4 ระดับ ใช้วัดองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ ความเร่งรีบใจร้อน (Speed and Impatient) ความหมกมุ่นกับงาน (Job Involvement) และการต่อสู้เพื่อให้ได้ชัยชนะ (hard-driving competition) มีจำนวน 34 ข้อ แต่ละระดับมีค่าคะแนน ดังนี้

ในข้อความที่เป็นบวก ซึ่งได้แก่ ข้อ 1, 2, 3, 6-12, 14-17, 19-34 ให้คะแนนดังนี้

เป็นจริงที่สุด ให้ 4 คะแนน

เป็นจริงมาก ให้ 3 คะแนน

เป็นจริงน้อย ให้ 2 คะแนน

ไม่เป็นจริงหรือเกือบไม่ ให้ 1 คะแนน

ในข้อความที่เป็นลบ ซึ่งได้แก่ ข้อ 4, 5, 13, 18 ให้ค่าคะแนน ดังนี้

เป็นจริงที่สุด ให้ 1 คะแนน

เป็นจริงมาก ให้ 2 คะแนน

เป็นจริงน้อย ให้ 3 คะแนน

ไม่เป็นจริงหรือเกือบไม่ ให้ 4 คะแนน

การหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือ พฤติกรรมเพชฌัญญาณการณชีวิตมีค่าความเที่ยง = 0.71
พฤติกรรมเพชฌัญญาณการณชีวิตใช้เกณฑ์การแบ่งคะแนน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.49 หมายความว่า มีพฤติกรรมเพชฌัญญาณการณชีวิตแบบ
มุ่งความสำเร็จต่ำ

คะแนนเฉลี่ย 2.50-4.00 หมายความว่า มีพฤติกรรมเพชฌัญญาณการณชีวิตแบบ
มุ่งความสำเร็จสูง

ชุดที่ 2

แบบบันทึกการใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรมประจำวันของนักศึกษาพยาบาล ทั้ง
3 ด้าน คือ ด้านการศึกษาเล่าเรียน ด้านกิจวัตรประจำวัน และด้านการใช้เวลาว่างใน
แต่ละวัน ระยะเวลาบันทึก 1 สัปดาห์ แบบบันทึกนี้ผู้วิจัยออกแบบเองโดยการศึกษาตำรา
และการสัมภาษณ์นักศึกษาพยาบาล แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบรูปแบบอีกครั้ง หลังจากนั้น
นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาพยาบาลที่มีลักษณะเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะของแบบบันทึก ประกอบด้วยปกหน้า-หลัง คำชี้แจงและตัวอย่างการบันทึก
วิธีการบันทึกให้นักศึกษานักศึกษาบันทึกทุกครั้งที่ทำกิจกรรม โดยการบันทึกรายการกิจกรรมที่ทำและ
ระยะเวลาที่ทำเป็นนาที และเพื่อให้นักศึกษามีแรงจูงใจในการบันทึกกิจกรรมจึงได้ให้ของขวัญ
เป็นพวงกุญแจแก่นักศึกษาคนละ 1 ชิ้น เมื่อได้แบบบันทึกมาแล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย
การใช้เวลาทำกิจกรรมเป็นรายข้อและรายด้านใน 1 วัน โดยแบ่งเป็นการใช้เวลาทำ
กิจกรรมในวันปกติและการใช้เวลาทำกิจกรรมในวันหยุด

เกณฑ์การใช้เวลาที่เหมาะสมในการใช้เวลาทำกิจกรรมในด้านต่าง ๆ ตามความ
คิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้ง 10 ท่าน มีดังนี้

ในด้านการศึกษาเล่าเรียน ใช้เวลาเรียนในห้องเรียนและปฏิบัติงานในคลินิก
6 ชั่วโมง ศึกษาด้วยตัวเองนอกห้องเรียน 4 ชั่วโมง รวมระยะเวลา 10 ชั่วโมงขึ้นไป
ถือว่าอยู่ในระดับดีมาก

ใช้เวลาในด้านการศึกษาเล่าเรียนรวม 8-9 ชั่วโมง อยู่ในระดับดีปานกลาง

ใช้เวลาในด้านการศึกษาเล่าเรียนรวม 6-7 ชั่วโมง อยู่ในระดับน้อย

ใช้เวลาในด้านกิจวัตรประจำวัน 11 ชั่วโมง โดยใช้เวลานอนหลับ 8 ชั่วโมง
ทำกิจกรรมส่วนตัวอื่น ๆ 3 ชั่วโมง

ใช้เวลาทำกิจกรรมในเวลาว่าง 3 ชั่วโมง

การหาความตรงตามเนื้อหา (Content Validity)

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามและแบบบันทึกที่สร้างขึ้นเรียบร้อยแล้ว ให้อาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ตรวจ หลังจากนั้นผู้วิจัยแก้ไขเนื้อหา ภาษา และรูปแบบ แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ
จำนวน 10 ท่าน (รายนามในภาคผนวก) ตรวจสอบด้านเนื้อหา ความถูกต้องของการวัด
ความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ เกณฑ์การพิจารณาคะแนนและรูปแบบของแบบบันทึก

การตัดสินความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถาม ผู้วิจัยถือเกณฑ์ 8 ใน 10 ท่าน
ของจำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ โดยนำผลการตรวจสอบแบบสอบถามและข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ
มาพิจารณาปรับปรุงแก้ไข ผู้ทรงคุณวุฒิได้พิจารณาตรวจสอบความตรง โดยพิจารณาเห็นชอบ
เกี่ยวกับข้อความและเกณฑ์ที่กำหนดให้เลือกตอบเป็นส่วนใหญ่ ได้ให้คำแนะนำในการปรับปรุง
ข้อความบางข้อ และปรับปรุงแก้ไขภาษาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

การหาความเที่ยง (Reliability)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่มีความตรงตามเนื้อหาและแบบบันทึกไปทดลองใช้กับนักศึกษา
พยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชัยนาท ซึ่งมีลักษณะตรงตามเกณฑ์กับประชากรที่ศึกษา
ทั้ง 3 ชั้นปี ชั้นปีละ 10 คน รวม 30 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงของแบบสอบถาม และ
นำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบสอบถามแต่ละตอน ด้วยการวิเคราะห์หาความคงที่
ภายใน ด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (ยูวดี
ภาษา และคณะ, 2534)

ผลการวิเคราะห์เป็นดังนี้

ชุดที่ 1 ตอนที่ 2 แบบสอบถามลักษณะกลุ่มเพื่อน ค่าความเที่ยง = 0.70

ตอนที่ 3 แบบวัดอ้อมโนทัศน์ ค่าความเที่ยง = 0.70

ตอนที่ 4 แบบวัดพฤติกรรมเผชิญสถานการณ์ชีวิต ค่าความเที่ยง = 0.71

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. นำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยไปยังสถาบันพัฒนากำลังคนด้านสาธารณสุข เพื่อให้ออกหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากวิทยาลัยพยาบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยส่งหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล แบบสอบถาม คำชี้แจงในการสุ่มตัวอย่าง และการตอบแบบสอบถาม พร้อมทั้งของสมนาคุณสำหรับผู้ตอบแบบสอบถามถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาล 6 แห่ง ทางไปรษณีย์ คือ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชลบุรี วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พะเยา วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สงขลา วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครราชสีมา และวิทยาลัยพยาบาลศรีมหาสารคาม โดยขอความร่วมมือในการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติที่ต้องการ และรวบรวมแบบสอบถามส่งกลับคืน
3. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล เดินทางไปติดต่อและเก็บข้อมูลด้วยตนเองในวิทยาลัยพยาบาลที่เหลือ 3 แห่ง คือ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี กรุงเทพมหานคร วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี 1 และวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สวรรค์ประชารักษ์ ผู้วิจัยได้แนะนำตัวกับอาจารย์ประจำชั้นแต่ละชั้นปี เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากนักศึกษานายบาล และนัดวันที่จะเก็บข้อมูลในแต่ละชั้นปี
4. ผู้วิจัยแนะนำตัวกับนักศึกษานายบาล อธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามและการทำแบบบันทึกการใช้เวลาอย่างละเอียด ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากหัวหน้าชั้นรวบรวมแบบสอบถามและแบบบันทึกให้ เมื่อครบ 7 วัน และผู้วิจัยนัดวันที่จะไปรับข้อมูล รวมระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 6 สัปดาห์ คือ ตั้งแต่วันที่ 5 กรกฎาคม 2538 ถึงวันที่ 16 สิงหาคม 2538 เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด 540 ราย ข้อมูลที่ได้รับมีความสมบูรณ์ สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ จำนวน 538 ราย คิดเป็นร้อยละ 99.63 (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวิทยาลัยพยาบาล

นักศึกษา	ส่ง	คืน	ร้อยละ
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี กรุงเทพ	60	60	100.00
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี 1	60	60	100.00
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชลบุรี	60	60	100.00
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พะเยา	60	60	100.00
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สวรรค์ประชารักษ์	60	60	100.00
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สงขลา	60	60	100.00
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี	60	60	100.00
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครราชสีมา	60	59	98.33
วิทยาลัยพยาบาลศรีมหาสารคาม	60	59	98.33
รวม	540	538	99.63

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS-PC แยกวิเคราะห์ตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
2. ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะกลุ่มเพื่อน อัตมโนทัศน์ และพฤติกรรมเผชิญสถานการณ์ชีวิต คำนวณเป็นค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรมด้านการศึกษาเล่าเรียน ด้านกิจวัตรประจำวัน และด้านการใช้เวลาว่าง คำนวณเป็นค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรมด้านการศึกษาเล่าเรียน ด้านกิจวัตรประจำวัน และด้านการใช้เวลาว่างของกลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่ม จำแนกตามอัตมโนทัศน์และพฤติกรรมเผชิญสถานการณ์ชีวิต โดยการทดสอบค่าที (t-test) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรมแต่ละด้านของกลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่ม จำแนกตามระดับชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของบิดามารดา และลักษณะกลุ่มเพื่อน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) หลังทดสอบอัตราส่วน F และใช้วิธีของเชฟเฟ่ สำหรับวิเคราะห์รายคู่ (Scheffe's test for all Comparison)

5. ในการวิจัยครั้งนี้ตั้งระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย